

Prolog

LECȚIA DE ISTORIE

1374, toamna.

Noapte adâncă. La lumina palidă a unei lumânări, un bătrân stă și scrie cu pana într-un cărțoi cât toate zilele. Lângă el, pe masă, o pisică neagră mănâncă herring împuțit, vechi de cinci zile, cu șoricei murați. În spate își face siesta o cucuvea. (Ea nu știm ce mănca.)

Un câine latră, cucuveaua face bu-hu-hu, apoi trei bătăi puternice în ușă îl anunță că a venit momentul să-și înfrunte soarta.

— Deschide, vrăjitorule, suntem preoții Inchiziției!
În numele marelui nostru conducător, deschide sau
spargem ușa!

Vrăjitorul tresare. Mai scrie câteva cuvinte, dă din
cap, pune punct și închide cartea. O pune peste alte
două cărți asemănătoare aflate pe masă. Le ia și le

strânge la piept, oftând fericit. Opera vieții lui e încheiată. Dă din cap, apoi rostește în barbă:

— Așa să fie!

Vrăjitorul se apropie de bibliotecă și pune cărțile pe rafturi, în trei locuri diferite.

Ușa e spartă. Trei soldați năvălesc înăuntru, urmați de un preot înveșmântat în negru, cu o cruce în mână.

— Unde e cartea? se aude o voce tunătoare.

E preotul. Vrăjitorul îl privește și scuipă sfidător într-o parte. Preotul îl prinde de guler și îl scutură.

— Răspunde, ticălosule, unde e grimoarul?

— Muhahahaha! Nu-l veți găsi niciodată!

— Muhahahaha! îi răspunde ecoul.

— Muhahahaha, îi răspunde pisica și se zbârlește toată.

Soldații privesc speriați și își fac cruce. Preotul se cutremură, dar își ține firea și spune o scurtă rugăciune în latină.

— E ultima ta șansă să te pocăiești. Spune, fiu al Satanei, unde ai ascuns creația diavolească?

Bătrânul își pune mâinile în șold.

— Dar oricum mă omorâți, nu?

Inchizitorul ezită, apoi răspunde:

— Da.

Vrăjitorul ridică din umeri.

— Atunci de ce să-ți spun? De ce să-ți fac viața ușoară? Ești neghiob, trebuia să-mi promiți că mă lași în viață.

Un soldat tresare și, fără să stea pe gânduri, scoate sabia de la brâu și o înfige în inima vrăjitorului. Lama pătrunde adânc în pieptul bătrânului,

împroșcându-i pe toți cu sânge și — bla, bla, bla, bla, bla, bla (o să vă scutesc de detaliile scârboase). Șeful inchizitorilor îl împinge pe soldat la o parte.

— Prostule, nu trebuia să-l omori. Cum vom mai afla acum unde sunt cărțile?

— Iertare, părinte! spune spăsit soldatul, dar e prea târziu.

Vrăjitorul nu mai mișcă.

— Cred că și-a dat obștescul sfârșit, oftează preotul.

— Poftim?

— A dat ortu' popii.

— Nu înțeleg.

— A trecut în neființă.

— Nefii... ce?

— A murit!

— A, păi zi așa!

Preotul se uită la bibliotecă și clatină din cap neîncrezător.

— Prea târziu. Nu le vom găsi niciodată!

Le poruncește aspru soldaților:

— Puneți foc casei!

Zis și făcut. Preotul și soldații stau și privesc cum casa și biblioteca sunt mistuite de flăcări, și odată cu ele cele trei cărți diavolești.

Sau...

Aproximativ 900 de ani mai târziu.

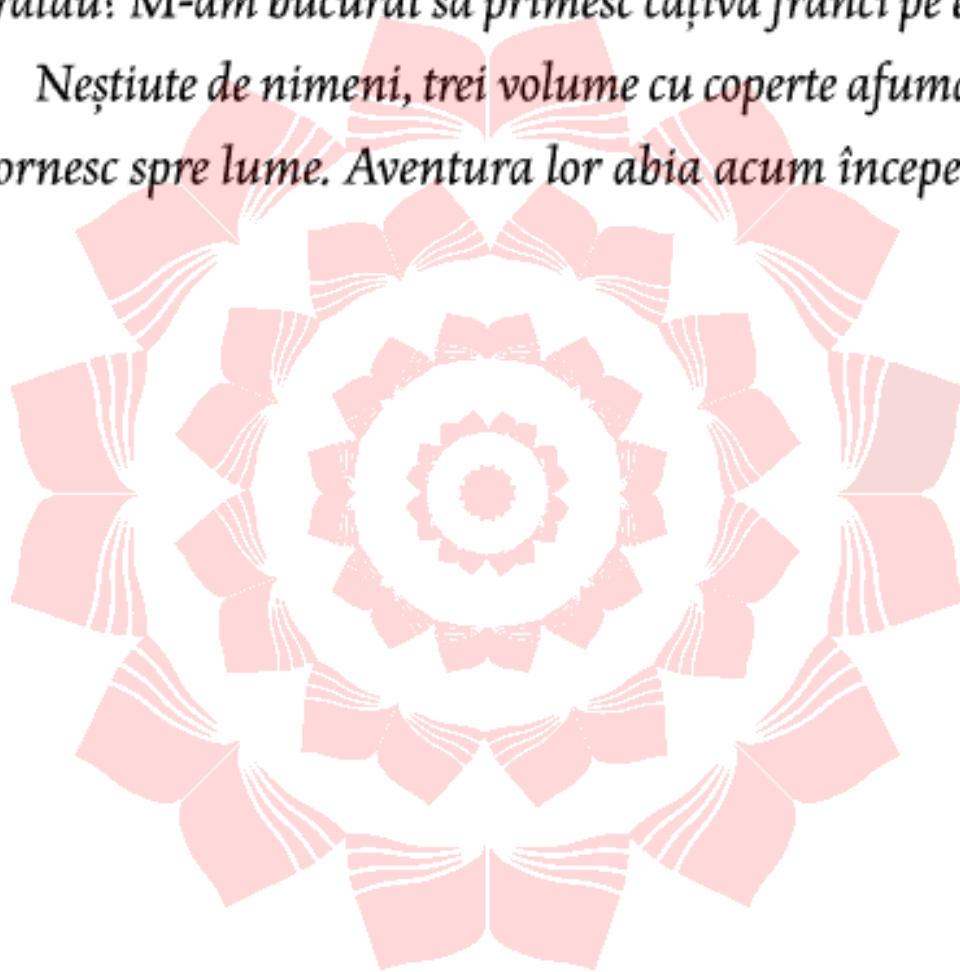
O înmormântare. Oameni în negru, un dric. Doi tineri primesc condoleanțe de la cei prezenți.

— Speram ca bunicul să fie mai bogat. A lăsat în urmă doar datorii, câteva cărți și o pisică neagră. Pisica a fugit.

— Și cu cărțile ce facem?

— Le-am vândut unui anticar. N-ai văzut cum arătau? M-am bucurat să primesc câțiva franci pe ele.

Neștiute de nimeni, trei volume cu coperte afumate pornesc spre lume. Aventura lor abia acum începe.

Capitolul 1

PERICOL

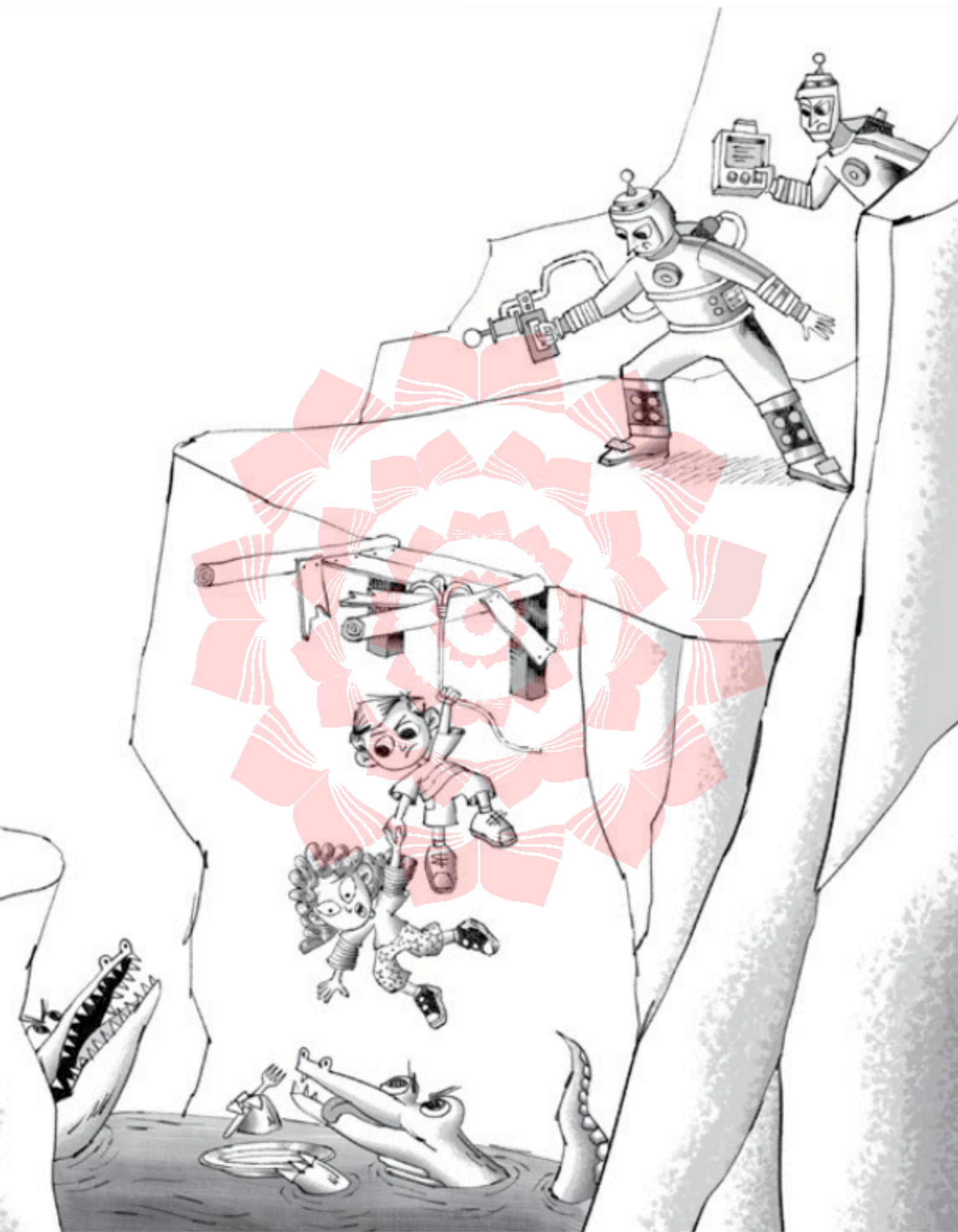
V-ați întrebat vreodată cum e să fii suspendat deasupra unui **hău** aparent fără fund, în timp ce pe cele două părți ale prăpastiei te așteaptă oameni înarmați? Mai ales dacă te ții de o frânghie care-ți intră adânc în carne, iar degetele ți se desprind unul câte unul de pe ea? Probabil că nu v-ați întrebat. Vă spun eu cum e: **CUMPLIT.**

Puntea se rupsese sub noi, iar eu și soră-mea, Amandina Savarina, reușiserăm să ne agățăm de o frânghie cu ultimele puteri. În râul de sub noi mișunau aligatori flămânzi, iar pe deasupra survolau amenințător elicoptere. În mod normal i-am fi cerut ajutorul lui Guță, motanul nostru vorbitor. Doar că el era legat de un stejar aflat de cealaltă parte a prăpastiei, unde ~~meuna disperat~~, în timp ce încerca să-și roadă legăturile. Tocmai pe el veniserăm să-l salvăm, dar soarta nemiloasă ne rezervase surprize.

I-am fi putut cere ajutorul tatei, dar niciunul nu avea curajul să-i spună c-o dăduserăm în bară atât de grav. Chiar atunci m-a sunat tata, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Vă aștept la mine la atelier într-o oră.

— Dar, tata...

— Să n-aud o vorbă! Altfel sunteți concediați din jobul de spioni. Vreți să fiți concediați, Dani G.? Asta vreți?

Aș fi mers la tata cu cea mai mare plăcere dacă n-aș fi atârnat deasupra unei prăpastii înfricoșătoare.

— Am veni la tine cu cea mai mare plăcere dacă n-am atârna deasupra unei prăpastii înfricoșătoare...

Tata m-a întrerupt brutal.

— Te-am întrebat eu *unde* sunteți sau *ce* faceți?

Nu mă întrebase. Dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi răspuns că tocmai el ne trimisese în misiunea care ne puna viața în pericol.

